

DSIDA JENŐ

ERDÉLY

Azt mondják, kerülöm a nevedet,
nem beszélek rólad, nem dicsérlek,
mert a Gonosz csókolta meg számat.

Pedig a gyantaszagú fenyvesekben
mindig levett kalappal járok,
sebes, mély vizeid bennem zúgnak.

Ma órákon át gyermekes örömmel
néztem, hogyan halásznak a vén
parasztok a zajló Maroson.

S mikor a szabályos, négyszögű lékből
halat rántott ki valamelyik,
úgy-e, hogy neked köszöntem meg?

És mégis kerülöm a nevedet,
melyet káromkodó kocsisok és
esküdöző kalmárok szájából hallok,

melyben önhitt szónokok dagasztják
nagyra magukat s pletykaszájú
vénesszonyok lubickolnak bóbiskolva,

mely úgy elkopott ércnyelvünkön és
szánkon, mint egy ócska köszörűkő
és már-már semmit sem jelent.

Inkább megkerüllek valahogy: azt
mondom, hogy valaki vagy,
magok csíráztatója, emberek álma,

kicsi őzikék együgyűsége,
szálerdők erős, magasba-húzója,
apró madarak énekeltetője.

Vagy csak gondolok rád s elhatározom:
ma minden mosolyom téged jelent, –
vagy csak kívánlak és elhatározom:

ma minden kézfogásban a te kezedre
ismerek. Vagy csak érzlek
behunyt szemmel, átlehelni a lelkeimen,

mint a legtítkosabb, legédesebb
hangulatot, mely egyedül köt
a földhöz, drága nyomorúságaimhoz.

Mint a napot, mely bőrömrre süt
s melyet némasággal siratok meg,
mikor lehull a hegyek mögé.

1929

*Ellenzék (Kolozsvár), 1930. december 28.
50. évf. 293. szám, 5. o.*

Dsida Jenő (forrás: cultura.hu)

*Megjegyzés: Ugyanez a vers Kerülöm a
nevedet címen, Pásztortűz, 1929. július
28. (XV. évf. 15. szám). Az Erdély cím a
mértékadó, a hiteles.*

Megjelent: Trianoni Szemle 2019. január-június